

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

อุตสาหกรรมสิ่งทอเป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ ประกอบไปด้วยอุตสาหกรรมย่อยต่างๆ หลายอุตสาหกรรม นับตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำไปจนถึงปลายน้ำ และมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจไทยในหลายด้าน ทั้งในด้านการสร้างมูลค่าผลผลิต การจ้างงาน การค้าระหว่างประเทศ และการดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย มีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอมานานกว่า 40 ปี บริษัทที่มีการลงทุนจากต่างประเทศ ช่วยสร้างให้เกิดการจ้างงาน การสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ การใช้เทคนิคการผลิต และการจัดการที่ทันสมัย สิ่งเหล่านี้ช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยให้มีความเจริญก้าวหน้า

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอย่อย 3 อุตสาหกรรม คือ อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ อุตสาหกรรมทอผ้า และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และแบ่งกลุ่มนักลงทุนที่เข้ามาลงทุนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ นักลงทุนจากญี่ปุ่น จากประเทศ Asian NIEs และจากกลุ่มประเทศในยุโรปและสหรัฐอเมริกา เพื่อหาปัจจัยและอุปสรรคที่มีอิทธิพลในการกำหนดการลงทุนจากต่างประเทศ ว่าในแต่ละกลุ่มให้ความสำคัญกับปัจจัยต่างๆอย่างไร และนำเอาปัจจัยและอุปสรรคที่แต่ละกลุ่มให้ระดับความสำคัญ มาเปรียบเทียบว่าแต่ละกลุ่มนั้นให้ความสำคัญกับปัจจัยและอุปสรรคที่พิจารณา เหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

ในการพิจารณาลักษณะและรูปแบบการผลิตของบริษัทที่มีการลงทุนจากต่างประเทศ พบว่าเมื่อดูแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม บริษัทในอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์และอุตสาหกรรมทอผ้า มีลักษณะการผลิตแบบสายโซ่การผลิตที่ถูกผลักดันจากผู้ผลิต (Producer Driven Chain) ในขณะที่บริษัทในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม มีลักษณะการผลิตแบบสายโซ่การผลิตที่ถูกผลักดันจากผู้ซื้อ (Buyer Driven Chain) เมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มประเทศนักลงทุน พบว่า บริษัทที่มีการลงทุนจากญี่ปุ่น และกลุ่ม Asian NIEs มีขนาดกิจการที่ใหญ่ ดำเนินธุรกิจหลายอย่าง และมีการผลิตที่ครบวงจรมากกว่าบริษัทที่มีการลงทุนจากกลุ่มประเทศยุโรปและสหรัฐอเมริกา ที่บริษัทส่วนใหญ่จะเป็นธุรกิจที่ดำเนินกิจการเฉพาะด้าน

ในส่วนของปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม พบว่า ปัจจัยที่ดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ “ประเทศไทยไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ/ศาสนา” “การจัดตั้งเขตส่งเสริมการลงทุน” “การอ่อนตัวลงอย่างมากของค่าเงินบาท” “การยกเว้น/ลดหย่อน ภาษีนำเข้าวัตถุดิบ” “แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี” “คนไทยสามารถยอมรับและปรับตัวเข้ากับการลงทุนและนักลงทุนชาวต่างประเทศได้ดี” “ค่าจ้างแรงงานต่ำ” “ประเทศไทยมีแหล่งทำเลที่ตั้งที่ดี” “การเกิดเขตการค้าเสรีอาเซียน” “ประเทศไทยมีเสรีภาพและมีความเป็นประชาธิปไตย” และ “การยกเว้น/ลดหย่อน ภาษีเงินได้”

สำหรับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมทอผ้า เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ “ประเทศไทยไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ/ศาสนา” “แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี” “การยกเว้น/ลดหย่อน ภาษีนำเข้าวัตถุดิบ” “การอ่อนตัวลงอย่างมากของค่าเงินบาท” “ค่าจ้างแรงงานต่ำ” “คนไทยสามารถยอมรับและปรับตัวเข้ากับการลงทุนและนักลงทุนชาวต่างประเทศได้ดี” และ “การเกิดเขตการค้าเสรีอาเซียน”

ส่วนปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เรียงตามลำดับ ประกอบด้วย “การจัดตั้งเขตส่งเสริมการลงทุน” “ประเทศไทยไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ/ศาสนา” “การอ่อนตัวลงอย่างมากของค่าเงินบาท” “คนไทยสามารถยอมรับและปรับตัวเข้ากับการลงทุนและนักลงทุนชาวต่างประเทศได้ดี” “ค่าจ้างแรงงานต่ำ” “การยกเว้น/ลดหย่อน ภาษีนำเข้าวัตถุดิบ” “แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี” “ประเทศไทยมีเสรีภาพและมีความเป็นประชาธิปไตย” และ “การเกิดเขตการค้าเสรีอาเซียน”

โดยเมื่อนำเอาปัจจัยต่างๆ ในแต่ละตัวมาเปรียบเทียบในทั้ง 3 กลุ่มอุตสาหกรรม พบว่า นักลงทุนทั้ง 3 กลุ่ม ให้ความสำคัญในปัจจัยที่ดึงดูดไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักลงทุนชาวต่างประเทศพิจารณาการลงทุนในแบบภาพรวมทั้งระบบ มากกว่าจะพิจารณาลงลึกไปสู่อุตสาหกรรมย่อยแต่ละอุตสาหกรรม

ทางด้านปัจจัยดึงดูด เมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มประเทศนักลงทุน พบว่า นักลงทุนชาวญี่ปุ่น ให้ความสำคัญกับปัจจัยดึงดูด เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ “ประเทศไทยไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ/ศาสนา” “ตลาดมีศักยภาพสูงเนื่องจากเศรษฐกิจไทยมีการขยายตัวที่ดี” “คนไทยสามารถยอมรับและปรับตัวเข้ากับการลงทุนและนักลงทุนชาวต่างประเทศได้ดี” “การอ่อนตัว

ลงอย่างมากของค่าเงินบาท" "การยกเว้น/ลดหย่อน ภาษีนำเข้าวัตถุดิบ" "การเกิดเขตการค้าเสรีอาเซียน" "การจัดตั้งเขตส่งเสริมการลงทุน" "เพื่อปกป้องตลาดที่มีอยู่ในประเทศไทย" "แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี" "ประเทศไทยมีแหล่งทำเลที่ตั้งที่ดี" และ "ประเทศไทยมีแรงงานสัมพันธ์ที่ดี"

สำหรับนักลงทุนกลุ่มประเทศ Asian NIEs ให้ความสำคัญในปัจจุบันดังจุด เรียงตามความสำคัญ คือ "ค่าจ้างแรงงานต่ำ" "แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี" "ประเทศไทยไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ/ศาสนา" "คนไทยสามารถยอมรับและปรับตัวเข้ากับการลงทุนและนักลงทุนชาวต่างประเทศได้ดี" "การยกเว้น/ลดหย่อนภาษีนำเข้าวัตถุดิบ" และ "การจัดตั้งเขตส่งเสริมการลงทุน"

ส่วนนักลงทุนกลุ่มประเทศยุโรปและสหรัฐอเมริกา ให้ความสำคัญกับปัจจัย เรียงตามลำดับคือ "การจัดตั้งเขตส่งเสริมการลงทุน" "การอ่อนตัวลงอย่างมากของค่าเงินบาท" "ประเทศไทยไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติ/ศาสนา" "ประเทศไทยมีเสรีภาพและมีความเป็นประชาธิปไตย" "การยกเว้น/ลดหย่อนภาษีนำเข้าวัตถุดิบ" "ประเทศไทยมีแหล่งทำเลที่ตั้งที่ดี" "การลดหย่อนภาษีเงินได้" "ค่าจ้างแรงงานต่ำ" และ "แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี"

เมื่อนำเอาปัจจัยต่างๆมาเปรียบเทียบในระหว่าง 3 กลุ่มประเทศนักลงทุน พบว่านักลงทุนชาวญี่ปุ่น ให้ความสำคัญในปัจจุบันด้านตลาด แรงงานสัมพันธ์ แหล่งทำเลที่ตั้ง และ การเกิดเขตการค้าเสรีอาเซียน ส่วนนักลงทุนจากกลุ่ม Asian NIEs จะให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านแรงงาน ทั้งด้านค่าจ้างแรงงานแรงงานต่ำ และแรงงานไทยมีทักษะดี มากกว่านักลงทุนจากญี่ปุ่นและกลุ่มยุโรปและสหรัฐอเมริกา สำหรับนักลงทุนจากกลุ่มยุโรปและสหรัฐอเมริกา จะให้ความสำคัญในเรื่องประเทศไทยมีเสรีภาพและมีความเป็นประชาธิปไตย และการจัดตั้งเขตส่งเสริมการลงทุน มากกว่านักลงทุน 2 กลุ่มที่เหลือ สำหรับปัจจัยอื่น ๆ นั้น นักลงทุนในทั้ง 3 กลุ่มให้ความสำคัญไม่ต่างกันมากนัก

ในส่วนของปัญหาและอุปสรรค เมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มอุตสาหกรรม พบว่า นักลงทุนในกลุ่มอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ ให้ความสำคัญว่าเป็นปัญหาในระดับมาก ประกอบด้วย "ความล่าช้า/ซ้ำซ้อนของระบบราชการ" "ปัญหาการคอร์รัปชัน" "ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานด้านท่าเรือ" "การขาดผู้เชี่ยวชาญ" "ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้า" และ "ต้นทุนค่าจ้างสูง"

สำหรับปัญหาที่นักลงทุนในอุตสาหกรรมทอผ้า ให้ความสำคัญ เรียงตามลำดับ คือ "ปัญหาการคอร์รัปชัน" "ต้นทุนค่าจ้างสูง" "โครงสร้างพื้นฐานด้านท่าเรือ" "ความล่าช้า/ซ้ำซ้อนของระบบราชการ" "มีการเปลี่ยนรัฐบาลที่บ่อยครั้ง" "การจราจรที่ติดขัด" และ "ปัญหาด้านโทรศัพท์"

อุปสรรคที่นักลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เห็นว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมาก เรียงตามลำดับ คือ “ปัญหาการคอร์ปชั่น” “ความล่าช้า/ซ้ำซ้อนของระบบราชการ” “การจรรยาที่ติดขัด” “ปัญหาด้านท่าเรือ” “ปัญหาด้านไฟฟ้า” “ต้นทุนค่าจ้างสูง” “ขาดผู้เชี่ยวชาญ” “มีการเปลี่ยนรัฐบาลบ่อยครั้ง” และ “ปัญหาด้านถนน”

โดยเมื่อเรานำเอาปัญหาและอุปสรรคต่างๆมาเปรียบเทียบในระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรม พบว่าปัญหาต่างๆส่วนใหญ่ นักลงทุนให้ความสำคัญไม่แตกต่างกันมากนัก เพราะนักลงทุนส่วนใหญ่พิจารณาการลงทุนในแบบองค์รวม

ทางด้านปัญหาและอุปสรรค เมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มประเทศที่เข้ามาลงทุน พบว่าปัญหาที่นักลงทุนชาวญี่ปุ่น ให้ความสำคัญ เรียงตามลำดับ ประกอบด้วย “ความล่าช้า/ซ้ำซ้อนของระบบราชการ” “ปัญหาการคอร์ปชั่น” “ปัญหาด้านท่าเรือ” “การจรรยาที่ติดขัด” “ขาดผู้เชี่ยวชาญ” “ปัญหาด้านถนน” “ต้นทุนค่าจ้างสูง” และ “มีการเปลี่ยนรัฐบาลบ่อยครั้ง”

ส่วนอุปสรรคที่นักลงทุนกลุ่ม Asian NIEs เห็นว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญในการขีดขวางการลงทุนในประเทศไทย คือ “ต้นทุนค่าจ้างสูง” “ปัญหาการคอร์ปชั่น” “ปัญหาด้านท่าเรือ” “ความล่าช้า/ซ้ำซ้อนของระบบราชการ” “ปัญหาด้านไฟฟ้า” “ขาดผู้เชี่ยวชาญ” “ปัญหาด้านถนน” และ “การจรรยาที่ติดขัด”

สำหรับนักลงทุนกลุ่มยุโรปและสหรัฐอเมริกา นั้นปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการลงทุนในประเทศไทย เรียงตามลำดับ ประกอบด้วย “ความล่าช้า/ซ้ำซ้อนของระบบราชการ” “ปัญหาโครงสร้างพื้นฐานด้านไฟฟ้า” “ขาดผู้เชี่ยวชาญ” “ปัญหาการคอร์ปชั่น” “การจรรยาที่ติดขัด” “ต้นทุนค่าจ้างสูง” “แรงงานไทยมีทักษะไม่ดีและมีการศึกษาต่ำ” “มีการเปลี่ยนรัฐบาลบ่อยครั้ง” “ปัญหาด้านโทรศัพท์และถนน”

โดยเมื่อเรานำเอาปัญหาและอุปสรรคมาเปรียบเทียบในระหว่างกลุ่มประเทศที่เข้ามาลงทุน พบว่า นักลงทุนจากกลุ่ม Asian NIEs มีความกังวลใจกับปัญหาด้านต้นทุนค่าจ้างแรงงานของไทยเพิ่มสูงขึ้น ส่วนปัญหาที่นักลงทุนจากกลุ่มยุโรปและสหรัฐอเมริกา ให้ความสำคัญมากกว่านักลงทุนกลุ่มอื่นๆ คือ แรงงานไทยมีทักษะฝีมือไม่ดีและมีการศึกษาต่ำ สำหรับปัญหาด้านอื่นๆนั้น ทั้ง 3 กลุ่มให้ความสำคัญไม่แตกต่างกันมากนัก

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะด้านนโยบายและมาตรการ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศก่อให้เกิดประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอของไทยมากมายหลายด้าน แต่ในยุคที่เงินทุนเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี ทำอย่างไรจึงจะดึงดูดเงินลงทุนให้เข้าสู่ประเทศไทยและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ซึ่งภาครัฐและเอกชน ควรจะร่วมมือกันแก้ไขปรับปรุงปัจจัยและสิ่งต่างๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนี้

1. รัฐบาลควรเร่งแก้ไขปัญหาด้านคอร์ปชั่นอย่างเร่งด่วน

จะเห็นได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการคอร์ปชั่น เป็นปัญหาที่นักลงทุนชาวต่างประเทศเกือบทุกคน ให้ความเห็นว่าเป็นอุปสรรคประการสำคัญในการเข้ามาลงทุนในประเทศไทย รัฐบาลควรจัดตั้งหน่วยงานสำหรับการปราบปรามการคอร์ปชั่น หรือเพิ่มอำนาจให้กับหน่วยงานที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มากขึ้น โดยอาจร่วมมือกับทางสื่อมวลชนให้คอยติดตาม ตรวจสอบพฤติกรรมของข้าราชการ รวมทั้งกำกับกฎหมายในการปราบปรามการคอร์ปชั่น เพิ่มอำนาจให้กับหน่วยงานที่ทำการตรวจสอบให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

2. ปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานของการทำงานท่าเรือและการไฟฟ้าให้ดีขึ้น

ในเรื่องเกี่ยวกับท่าเรือ นักลงทุนชาวต่างประเทศแทบจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามีปัญหามากมายทั้งด้านคอร์ปชั่น การนำสินค้าเข้า - ออก ลำช้า ทางรัฐบาลควรเข้ามายกเลิกเรื่องการทำงานท่าเรือ โดยการนำเอาการจัดการแบบเอกชนและการนำเอาเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาแทนระบบเก่าที่ล่าช้า รวมทั้งจ้างนักบริหารมืออาชีพมาบริหารการทำงานท่าเรือ

สำหรับในส่วนของไฟฟ้า ถือว่าเป็นปัญหาที่นักลงทุนประสบ ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่ก็จะเป็นเรื่อง กระแสไฟฟ้าตก หรือดับบ่อย โดยทางการไฟฟ้าควรมีการตรวจสอบบำรุง ตรวจสอบระบบการจ่ายไฟอย่างสม่ำเสมอ ไม่ให้ปัญหาด้านไฟฟ้าตกเกิดขึ้นจนกระทบต่อการดำเนินงานของโรงงานที่จำเป็นต้องมีการผลิตอย่างต่อเนื่อง สำหรับปัญหากระแสไฟฟ้าไม่เพียงพอ รัฐควรหาแหล่งกระแสไฟฟ้าใหม่ แต่ให้กระทบกับสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เช่น ไฟฟ้าจากก๊าซธรรมชาติ จากพลังลม หรือพลังแสงอาทิตย์ เป็นต้น

3. เพิ่มประสิทธิภาพของแรงงานไทย (Labor Productivity) ให้เพิ่มขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบค่าจ้างแรงงานของไทยกับประเทศคู่แข่งสำคัญๆ เช่น จีน อินเดีย เวียดนาม และบังคลาเทศ พบว่า ค่าจ้างแรงงานของไทยมีระดับที่สูงกว่า ที่เป็นเช่นนี้สาเหตุประการหนึ่ง เพราะแรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดี จึงมีค่าจ้างที่สูงกว่า ดังนั้นการที่เราจะไปแข่งขันด้านต้นทุนแรงงานที่ต่ำเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศกับประเทศคู่แข่งจึงไม่เหมาะสม แต่ประเทศไทยควรหันมาพัฒนาการเพิ่มผลผลิตภาพของแรงงาน ให้แรงงานไทยมีทักษะฝีมือที่ดียิ่งขึ้น ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีด้วยกัน ดังนี้

1) จัดฝึกอบรมฝีมือแรงงาน ในปัจจุบันรัฐบาลได้มีการจัดตั้งหน่วยงาน กรมพัฒนาฝีมือแรงงานขึ้น ซึ่งเป็นส่วนที่ดีมาก แต่ควรที่จะขยายไปสู่ทุกจังหวัดและมีการกระจายข่าวสารให้แรงงานทราบถึงลักษณะของงานที่ฝึกฝน และประโยชน์จากการเข้ารับการฝึกอบรม เพื่อให้แรงงานเข้ารับการฝึกอบรมอย่างทั่วถึง

2) ทางภาครัฐและเอกชนควรร่วมมือกันในส่วนของการฝึกอบรมพนักงาน เพราะการที่จะให้แต่ภาคเอกชนฝึกฝนนั้น อาจไม่มีแรงจูงใจเพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มหรือพนักงานอาจฝึกแล้วไปทำงานที่อื่น ในส่วนนี้ทางภาครัฐควรเป็นผู้นำโดยร่วมมือกับภาคเอกชนในการจัดอบรมพนักงาน เช่นในด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับงาน หรือความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และควรที่จะจัดอบรมอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อให้แรงงานปรับปรุงหรือเพิ่มทักษะพร้อมที่จะทำงานอยู่เสมอ

3) ในส่วนของผู้ที่กำลังจะเป็นแรงงานในอนาคต ซึ่งส่วนใหญ่คือกลุ่มคนที่กำลังศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ ทางภาครัฐควรจัดหาข้อมูล ในส่วนของตลาดแรงงานไม่ว่าจะเป็นความต้องการแรงงานในเวลานั้น สาขาที่ต้องการ ทักษะหรือความรู้ที่จำเป็นต่อการทำงาน เพื่อให้คนเหล่านี้สามารถเตรียมตัวหรือพัฒนาเป็นแรงงานที่มีคุณภาพในอนาคต

4. ในด้านการศึกษา

ควรมีการสนับสนุนด้านการศึกษา โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศ เพื่อให้แรงงานรวมทั้ง ผู้ร่วมทุนชาวไทย สามารถติดต่อสื่อสาร เรียนรู้และประสานงานกับนักลงทุนชาวต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น โดยควรมีการเพิ่มหลักสูตรภาษาต่างประเทศในโรงเรียน และระดับอุดมศึกษาให้มากขึ้น และจัดให้มีการอบรมภาษาต่างประเทศให้กับพนักงานเป็นระยะๆ โดยภาครัฐและภาคเอกชนควรร่วมมือกันในด้านนี้

5. ระบบสาธารณูปโภคและโครงสร้างพื้นฐาน

ควรให้มีการปรับปรุงและกระจายโครงสร้างพื้นฐานไปสู่ส่วนภูมิภาคมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ แทนที่จะกระจุกตัวอยู่เฉพาะตามเขตเมืองใหญ่ สิ่งนี้จะช่วยกระจายการลงทุนไปสู่ส่วนภูมิภาคมากขึ้น เป็นการสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับคนในภูมิภาค รวมทั้งกระจายความแออัดของบรรดาโรงงานในเขตเมืองใหญ่

6. ในด้านเกี่ยวกับภาษี

รัฐบาลควรปรับปรุงระบบการจัดเก็บภาษีเสียใหม่ เพราะการจัดเก็บภาษีในระบบที่เป็นอยู่ มีความซ้ำซ้อนมากเกินไป ทำให้บริษัทต้องเสียภาษีหลายต่อ มากเกินจำเป็น ทำให้เสียเงินและเสียเวลามาก ข้อเสนอแนะในส่วนนี้ รัฐบาลควรรวมหน่วยงานที่เก็บภาษีด้านการค้าและการลงทุนทั้งหลายที่กระจายอยู่หลายจุด มาอยู่หน่วยงานเดียว จะทำให้ขั้นตอนการเก็บภาษี รวมทั้งการขอคืนภาษี สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

7. ควรมีการปรับปรุงนโยบายส่งเสริมการลงทุนในหมวดอุตสาหกรรมสิ่งทอ ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

การส่งเสริมการลงทุนโดยเฉพาะในหมวดของอุตสาหกรรมสิ่งทอนั้น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนอาจให้ความสำคัญน้อยเกินไป โดยมีการนำเอาอุตสาหกรรมสิ่งทอแยกไปรวมส่งเสริมกับกับอุตสาหกรรมอื่นๆ เช่น อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ไปอยู่ในหมวดเคมีภัณฑ์ ส่วนอุตสาหกรรมสิ่งทออื่นๆ ไปรวมอยู่ในหมวดอุตสาหกรรมเบา แม้ว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอจะอยู่ในช่วงขาลงก็ตาม แต่ความสำคัญของมันต่อระบบเศรษฐกิจไทย ยังมีความสำคัญอยู่มาก ดังนั้นคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนควรจะมีการจัดการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอเสียใหม่ ให้เป็นหมวดหมู่ชัดเจน และจัดเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับการลงทุนในอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศไทยแก่นักลงทุนให้มากขึ้น

5.2.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาต่อ

ในการศึกษาปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอไทยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเพียงบางส่วนของอุตสาหกรรมสิ่งทอเท่านั้น ยังมีหลายประเด็นที่น่าทำการศึกษา ดังนี้

1) ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกที่จะทำการเปรียบเทียบปัจจัยและอุปสรรคในการดึงดูดการลงทุนในระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมย่อยของอุตสาหกรรมสิ่งทอ และระหว่างกลุ่มประเทศที่เข้ามาลงทุน แต่ประเด็นที่มีความสำคัญน่าที่จะทำการศึกษาต่อไป คือการเปรียบเทียบในระหว่างขนาด (Size) ของบริษัท โดยอาจพิจารณาแบ่งขนาดตาม ทุนจดทะเบียน จำนวนพนักงาน หรือจำนวนสินทรัพย์ (Asset) ทั้งนี้บริษัทที่มีขนาดใหญ่อาจมีพฤติกรรมแตกต่างจากบริษัทที่มีขนาดเล็ก บางปัจจัยอาจมีผลต่อบริษัทเล็กโดยตรง แต่อาจจะไม่มีผลต่อบริษัทที่มีขนาดใหญ่เลยก็ได้ ซึ่งสาเหตุที่ผู้วิจัยไม่นำเอาประเด็นด้านขนาดมาวิเคราะห์ในการวิจัยนี้ เป็นเพราะ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ได้มีเพียง 31 ตัวอย่าง ซึ่งมีน้อยเกินไปที่จะนำมาวิเคราะห์ในด้านขนาด หากในการศึกษาครั้งหน้าผู้วิจัยท่านอื่นๆสามารถเก็บจำนวนตัวอย่างได้มาก ประเด็นนี้น่าทำการศึกษาอย่างยิ่ง

2) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยระหว่างอุตสาหกรรมสิ่งทอกับอุตสาหกรรมเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมสิ่งทอทั้งเชื่อมโยงไปด้านหน้า (Forward Linkage) และเชื่อมโยงไปด้านหลัง (Backward Linkage) การศึกษาเช่นนี้จะทำให้เราเห็นภาพการเชื่อมโยงทั้งจากต้นน้ำ มาสู่อุตสาหกรรมสิ่งทอ และไปสู่ปลายทางได้ชัดเจนมากขึ้น

3) ในอุตสาหกรรมสิ่งทอมีการจ้างแรงงานนอกระบบ (Indirect Employment) ทั้งในรูปแบบ แรงงานชั่วคราว แรงงานห้องแถว ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจมีผลต่อการลงทุนก็เป็นได้ ผู้ศึกษาต่อไปน่าจะนำประเด็นนี้มาศึกษาเพิ่มเติม

4) อีกประเด็นหนึ่งที่น่าทำการศึกษา คือผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย ไม่ว่าจะเป็นด้านการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับระบบเศรษฐกิจ การจ้างงาน ผลกระทบต่อตัวแรงงานและครอบครัว ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม การถ่ายทอดเทคโนโลยี เป็นต้น แต่เนื่องด้วยระยะเวลาที่จำกัดของการวิจัย ผู้ศึกษาจึงไม่นำประเด็นผลกระทบต่อการลงทุนมาวิเคราะห์ในการวิจัยในครั้งนี้